

[Ib Nørhønd.]

ud over den begrænsede suverænitetsafgivelse fra 1972, og som derfor kræver folkeafstemning. Mere står der ikke.

De problemer er der, de ligger der, og de vil blive diskuteret andre steder, hvis de ikke bliver diskuteret her. Det er spørgsmål, man må have lov at forlange et svar på, specielt af hr. Erik Holst, synes jeg. Er det sådan, at tanken om, som vi citerer i dagsordenen, „en egentlig europæisk regering uafhængig af de nationale regeringer“ var det, som man sagde ved folkeafstemningen i sin tid? Er det sådan, at alt det, som hr. Jens Otto Krag skrev i Aktuelt lige før folkeafstemningen om, at socialpolitik og sikkerhedspolitik og udenrigspolitik og alt det dér aldrig ville komme inden for EF, at det har gyldighed — og det var de forudsætninger, hvorunder der blev stemt, ikke mindst fra socialdemokratisk side — eller er det det, som nu ligger på bordet? Er der noget hold i den også senere gentagne forsikring fra udenrigsministerens side om, at der var et afgørende skel mellem det udenrigspolitiske samarbejde omkring EF og så en fælles udenrigspolitik? Nu siges det i forslagene, at det har været en ofte kunstig adskillelse. Har man allerede solgt ud på princippet om enstemmighed?

Det er disse ting, som kræver et svar, som man har prøvet at knibe uden om ved bare at tie stille i en debat, hvor man siger, at man skulle gøre tingene op osv. Det er en fremgangsmåde, som ikke vil vise sig holdbar. Man kan ikke bare glide af på disse ting. Taktikken er naturligvis nok til at skue igennem; den går ud på, at man vil have den videre integration til at gå sådan gradvis, uden at man lægger mærke til lige præcis, hvor det sker. Deroverfor vil det være nødvendigt — og det har vi også ydet vores bidrag til her — at få fremhævet, at her ligger afgørende spring i forhold til tidligere, spring, som gør, at det ifølge de juridiske argumenter, man selv opererede med i sin tid, vil være noget, der kun kan godkendes her i landet, i og med at der gennemføres en folkeafstemning:

Brusvang (CD):

Først en enkelt bemærkning til ministeren vedrørende Spanien. Jeg erkender, at det er korrekt, som ministeren oplyste, at der er

den formelle forskel, at når Danmark i 1958-59 skulle tiltræde Stockholmkonventionen og dermed altså komme ind i det, som vi senere populært kaldte EFTA, ja, så stod vi altså som ansøger sammen med en række andre ansøgere om at få lavet en sådan association. Vi var der ikke på forhånd og kunne derved ikke blokere andre vejen. I spørgsmålet om Spanien og en handelsaftale med EF, ja, dér sidder vi i EF og kan altså, hvis vi vil, blokere også på dette lavere niveau, som en handelsaftale er. Jeg erkender altså denne formelle forskel. Men for mig står der tilbage: er det det reelle i sagen? Er det reelle ikke i sagen, at der siden 1958-59 og op til i dag er sket en politisering af vor vurdering af handelsaftalerne, sådan at vi altså i dag har knyttet politiske overtoner til dette at slutte en handelsaftale? Sådan fremtræder det for mig. For det havde vel ikke været anderledes, end om man ville, så kunne man også i 1958-59 med hensyn til dansk tiltrædelse af Stockholmkonventionen have taget en underhåndskontakt med de øvrige demokratiske lande og sagt: hør, er det nu så heldigt, at vi får Portugal med i dette selskab? Jeg ser det altså som en politisering.

Her kan man altså bedømme situationen forskelligt, og regeringen mener altså, at denne politiserende vurdering bør føre til, at man ikke bør indlede en sådan forhandling med Spanien. Der er altså nogle andre, der ser anderledes på det.

I den forbindelse — jeg ved ikke, om det egentlig er et spørgsmål til ministeren, ministeren kan svare eller lade være, det er jo lidt hypotetisk — jeg stiller i hvert fald mig selv det spørgsmål: når vi siger nej til, at et land med den status, Spanien nu har, kan komme med, hvem rammer vi? Er det det fascistiske styre i den nuværende form, vi rammer, eller rammer vi i realiteten den spanske befolkning? Jeg er ikke i stand til at svare på det, men i hvert fald er det et spørgsmål, jeg stiller mig.

Det næste punkt, jeg gerne vil kommentere, er det, jeg sagde i mit første indlæg om mandatet til regeringen til at drage ned og få lavet et konventionsudkast vedrørende direkte valg med de to noksom bekendte klausuler. Jeg vedstår ganske dette, men jeg vil godt tydeliggøre bemærkningerne. Dermed har vi erklæret os enige i, at regeringen